

Arrest

nr. 167 188 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), alle aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 30 december 2010 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 28 april 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 66 170 van 2 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 11 juli 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 26 september 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 15 januari 2014 ongegrond bevonden. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 127 495 van 28 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.3. Op 4 april 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 27 mei 2014 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.04.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.1.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.7.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.7.2011 (zie bevestiging arts dd. 13.5.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.1.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan G., G. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN G., G. (...) ONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

“(…)”

1.4. Op 16 mei 2014 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 27 mei 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

De mevrouw, die verklaart te heten¹:

“(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 0 dagen na de kennisgeving

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

(...)

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 30.1.2014

(...)"

1.5. Op 16 mei 2014 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing die op 27 mei 2014 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

(...)

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 30.1.2014. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. De Raad wijst er op dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster, zoals zij ter terechtzitting terecht laat gelden, onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aanvoert. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending *“geenszins kan worden aangenomen”*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter als de beslissing tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift.

Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen. Het is uiteraard niet omdat deze beslissingen op eenzelfde dag genomen werden, en ook op eenzelfde dag aan verzoekende partij betekend werden, dat deze beslissingen om die reden samenhangend zijn.

Terwijl het inreisverbod een gevolg is van het niet naleven door verzoekende partij van de terugkeerverplichting, met name de vaststelling dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.1.2014 niet heeft opgevolgd, en derhalve losstaat van de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter eerst vermeld heeft in het verzoekschrift, en deze beslissing ook moet worden geacht de belangrijkste te zijn. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

3.2.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (K.D.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de gezondheidstoestand van verzoekster niet gewijzigd is ten aanzien van een vorige aanvraag en toen reeds werd geoordeeld dat de ziekte niet levensbedreigend was.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“(…)”

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese reeds onderzocht is geworden en niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Tevens wordt ten onrechte geen uitspraak gedaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziek- te die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er het- zij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van her- komst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staan in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

4.1.2. In een tweede middel, dat eveneens uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"(...)".*

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat alles hetzelfde is als toen er een eerder advies werd verleend, doch waarbij in dit eerder advies op algemene wijze werd gesteld dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst.

Dat verzoekster hieromtrent onmiddellijk gesteld heeft dat er geen rekening is gehouden met haar etnische origine en er ook geen onderzoek is gedaan naar de situatie in Dagestan, doch integendeel, naar de toestand in Rusland.

Dat er bovendien tal van aanvullende stukken door verzoekster werden neergelegd inzake de onmogelijkheid tot het bekomen van de nodige behandeling en dus het feit dat de medische zorgen noch beschikbaar noch toegankelijk zijn voor personen van Tsietsjeense origine in Dagestan.

Dat het in dit verband niet opgaat zich te beperken tot verwijzen naar websites die de toestand in het algemeen beschrijven en verder algemene blote beweringen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook ten onrechte verwezen naar een eerdere beslissing.

In werkelijkheid is er nog nooit enig onderzoek gedaan dienaangaande, wel integendeel, er is hier blijkbaar sprake van standaardargumentatie die evenwel niet toepasselijk is in casu.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in diens land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

4.1.3. In een derde middel, dat gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit zou kunnen leiden tot een sterke verslechtering van de toestand waarbij er dan zelfs gebeurlijk sprake zou kunnen zijn van een levensgevaarlijke toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit rekening houdend met alle relevante elementen.

Dit geldt in casu des te meer gezien het feit dat er tal van stukken cordon voorgelegd bij de nieuwe aanvraag die de onmogelijkheid van behandeling aantonen in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing dd. 15.01.2014.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een levensgevaarlijke situatie, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"2.4.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter Vreemdelingenwet,*
- het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht),*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel, de beginselen van behoorlijk bestuur, volgens verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van verzoekende partij haar middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de voornoemde en gespecificeerde beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing vaag en nietszeggend zou zijn, in de zin dat er niet afdoende zou zijn verduidelijkt waarom zij niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing zou 'totaal kaduuk' zijn aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Het medisch advies dd. 13.5.2014 (dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing) maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 11.07.2011 en d.d. 04.04.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag dd. 4/4/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. D. (...) op 27/2/2014 + bijlage d.d. 13/11/2013, 4/11/2013, 9/9/2013, 14/12/2013, 13/12/2013, 8/11/2013, 14/12/2013, 27/6/2012, 26/9/2011, 10/2/2014, 26/6/2013, 20/3/2013, 29/10/2012, 2/7/2012, 9/11/2011 en 5/3/2012. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 11/7/2011. Op het SMG d.d. 27/2/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"(...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Er is door de gemachtigde wel degelijk verduidelijkt waarom verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat haar medische aandoening dezelfde is.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent immers nog niet dat zij het bewijs leveren van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw" medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere" medische gegevens te worden aangebracht." (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

"Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen." (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

In de bestreden beslissing is duidelijk opgenomen dat het medisch getuigschrift dat door verzoekende partij in haar recentste aanvraag werd voorgelegd de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekende partij bevestigt zodat terecht door de gemachtigde is beslist tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de door verzoeker ingeroepen aandoening reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur. De arts-adviseur motiveerde in zijn medisch advies dd. 9.1.2014 reeds uitvoerig over de medische problematiek van verzoekende partij. De aanvraag werd evenwel ongegrond verklaard aangezien blijkt dat de medische zorgen zowel toegankelijk als beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Verweerder wijst dienomtrent nog op volgende rechtspraak:

“Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.” (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

“De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard “[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.” (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Waar verzoekende partij verder kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat haar beschouwingen niet als dienstig kunnen worden aanzien.

Haar beschouwingen hebben geenszins betrekking op de bestreden beslissing. De gemachtigde diende immers niet te motiveren waarom niet voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. De overige voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienden bijgevolg niet meer te worden onderzocht in het kader van de huidige aanvraag.

Verweerder verwijst volledigheidshalve tevens naar volgende rechtspraak:

“Zoals ook reeds werd aangegeven bij de bespreking van de formele motiveringsplicht volstaat de vaststelling dat de situatie voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zich voordoet opdat huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient enkel te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen worden aangebracht. Verzoeksters hun betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij stellen dat niet alle componenten van deze bepaling werden onderzocht en evenmin in het licht van alle componenten werd gemotiveerd, is dan ook niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of tweede verzoeksters medische aandoeningen al dan niet aandoeningen in de zin van artikel

9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, een appreciatie waar ook enkel de ambtenaar-geneesheer over kan oordelen.

Centrale vraag die zich in casu stelt, is of verweerder correct heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 september 2009 die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 19 maart 2012. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeksters in het kader van huidig beroep niet op dienstige wijze kritiek kunnen uiten op voormelde beslissing van 19 maart 2012. Indien zij met deze beslissing niet akkoord konden gaan, stond het hen vrij tegen deze beslissing in beroep te gaan. De bevoegdheid van de Raad in huidig voorliggende zaak beperkt er zich toe na te gaan of verweerder al dan niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van huidig voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet." (RvV nr. 116.037 dd. 19.12.2013)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter Vreemdelingenwet,
- het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

In de uiteenzetting onder haar tweede middel, beroept verzoekende partij zich bijkomend nog op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

Maatschappelijke Integratie geheel terecht tot onontvankelijkheid van verzoekende partij haar aanvraag heeft beslist en dit conform artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor dat de motivering van de gemachtigde op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig zou zijn. Er zou sprake zijn van een stereotype afwijzing waarbij enkel wordt verwezen naar een eerdere beslissing zonder enig onderzoek ten gronde uit te voeren.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing de specifieke situatie behandelt waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat verzoekende partij bij haar aanvraag dd. 4.4.2014 medische getuigschriften heeft voorgelegd die exact dezelfde aandoening beschrijven waarover de gemachtigde op 15.1.2014 reeds een ongegrondheidsbeslissing nam.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat de nodige zorgen voor haar in haar land van herkomst niet toegankelijk zouden zijn, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Temeer daar blijkt uit de ongegrondheidsbeslissing dd. 15.1.2014 dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst reeds uitvoerig werden onderzocht.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij haar kritiek voornamelijk gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 15.1.2014 die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Voorts kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de aanvraag ten gronde had moeten worden beoordeeld. Verweerder benadrukt dienaangaande nogmaals de inhoud van artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Geenszins dient de gemachtigde bij het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet een onderzoek ten gronde uit te voeren. Dergelijke beweringen missen enige juridische grondslag.

Verweerder laat ten overvloede nogmaals gelden dat de medische aandoeningen van verzoekende partij reeds op 15.1.2014 ten gronde werden onderzocht en dat alle medische zorgen in het land van herkomst toegankelijk en beschikbaar zijn.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.4.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter Vreemdelingenwet,
- het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht),
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur,
- artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij houdt in haar derde en laatste middel nogmaals voor dat er een onderzoek had moeten worden uitgevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Er zou ten onrechte geen standpunt zijn ingenomen over de evolutie van pathologie na terugkeer naar het land van herkomst.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij haar betoog schijnbaar uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Immers werd de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard aangezien verzoekende partij exact dezelfde aandoening heeft ingeroepen. Wanneer de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart in toepassing van artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet dient hij niet meer ten gronde te motiveren. Immers werd de medische aandoening van verzoekende partij reeds uitgebreid onderzocht in het medisch advies dd. 25.9.2013.

Verzoekende partij haar betoog mist werkelijk enige juridische grondslag.

Terwijl uit vaststaande rechtspraak blijkt dat geen rekening met gehouden worden met de louter hypothetische gevolgen bij een terugkeer naar het land van herkomst:

“Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

“Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verwerende partij een nadere uiteenzetting had dienen te voorzien omtrent de eventuele toekomstige medische problemen van tweede verzoekende partij of de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van medische zorgen met betrekking tot mogelijk later vast te stellen aandoeningen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers louter betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek en in casu werd vastgesteld dat de borstkanker waaraan tweede verzoekende partij leed met succes werd behandeld.” (R.v.V. nr. 111 007 van 30 september 2013)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekster in het eerste en derde middel de schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekster, met betrekking tot de uitdrukkelijke motiveringsplicht, enkel grieven ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat er *“(o)p 15.1.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.07.2011”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene”* en de verzoekster in haar nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2011”*, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 13 mei 2014. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat *“de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 11/7/2011”* en dat op het standaard medisch getuigschrift *“geen enkele nieuwe diagnose (wordt) gesteld voor betrokkene”* en het dus *“slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)”*. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing concreet zijn toegespitst op de situatie van de verzoekster, zodat zij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat deze beslissing stereotiep gemotiveerd is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(...)”*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen wordt met de eerste bestreden beslissing in toepassing van de voornoemde bepaling de aanvraag van 4 april 2014 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat er *“(o)p 15.1.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.07.2011”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene”* en de verzoekster in haar nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2011”*.

De verzoekster voert in een eerste middel aan dat in de (eerste) bestreden beslissing ten onrechte wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat haar gezondheidstoestand niet gewijzigd is. Zij beperkt zich evenwel tot de loutere negatie van wat in de eerste bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur van 13 mei 2014 wordt vastgesteld. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de door haar voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts werpt de verzoekster in het eerste middel op dat niet gemotiveerd wordt of zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Met haar betoog gaat de verzoekster er evenwel aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat zij *“in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2011”* en dat deze bepaling een gebonden bevoegdheid betreft, wat *in concreto* betekent dat wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat de *“gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2011”*, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder na te gaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. De gemachtigde kon *in casu* dan ook volstaan met de vaststelling dat het gaat om dezelfde elementen, zonder een nieuw onderzoek ten gronde te voeren en hieromtrent motieven op te nemen in de eerste bestreden beslissing.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in het tweede middel laat gelden dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte werd verwezen naar een eerdere beslissing, aangezien zij bij haar aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid tal van aanvullende stukken heeft neergelegd *“inzake de onmogelijkheid tot het bekomen van de nodige behandeling en dus het feit dat de medische zorgen noch beschikbaar noch toegankelijk zijn voor personen van Tsietsjeense origine in Dagestan”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat uit de informatie die werd gevoegd bij de machtigingsaanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid blijkt dat er sinds de beslissing van 15 januari 2014, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, veranderingen zijn met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voorgeschreven behandeling in het land van herkomst. De verzoekster laat na te verduidelijken uit

welk(e) (passage van welk) concreet stuk dit zou moeten blijken. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gezondheidstoestand van de verzoekster is gewijzigd. Gelet op het feit dat de verzoekster reeds in haar eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 11 juli 2011 de nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid, van deze wet behoorde over te maken, kunnen bijkomende inlichtingen die geen betrekking hebben op de medische problematiek van de verzoekster of op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medische problematiek in het land van herkomst geen nieuw element uitmaken dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met de juridische metafysica van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Aldus toont de verzoekster niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekster in het tweede middel nog laat gelden dat in het *“eerder advies op algemene wijze werd gesteld dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst”* en dat zij *“hieromtrent onmiddellijk gesteld heeft dat er geen rekening is gehouden met haar etnische origine en er ook geen onderzoek is gedaan naar de situatie in Dagestan, doch integendeel, naar de toestand in Rusland”*, is haar kritiek niet gericht op de thans bestreden beslissingen, zodat deze niet kan leiden tot de vernietiging ervan. Bovendien staat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet los van de wettigheid van de beslissing waarbij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 127 495 van 28 juli 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 15 januari 2014, waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen en waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, heeft verworpen, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De verzoekster kan zich thans niet meer op een gebeurlijke onwettigheid in de beslissing van 15 januari 2014 beroepen om de nietigverklaring te bekomen van de thans bestreden beslissingen van 16 mei 2015. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van illegaliteit overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, niet kan worden aangewend als middel ten aanzien van definitieve, individuele administratieve rechtshandelingen (zie onder meer RvS 28 januari 2010, nr. 200.235). Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat niet onderzocht is of zij in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is de vaststellingen die tot de onontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag hebben geleid, met name dat er *“(o)p 15.1.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.07.2011”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene”* en de verzoekster in haar nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.07.2011”*, te weerleggen of te ontcrachten. De verzoekster voert in het derde middel dan ook niet dienstig aan dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling en in welke mate dat de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Deze verdragsbepaling waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en er wordt, gelet op wat voorafgaat, niet aangetoond dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN